

glädje, som ingen skald kan beskrifva. Det är derföre väl en uppriktig och djupt känd, men dock blott en matt och ofullständig öfversättning af edra egna tårar, när jag nu helsar eder: Tack och pris! tycka och sällhet öfver Upsala!"

Detta tal besvarade Magister Dörens Pettersson från Upsala sålunda:

"Köpenhamns Studenter! Bröder!

Tvenne år äro förlutna sedan jag å Upsala-studenternas vägnar i en krets af många bland Eder på Carolina redivivas sal föreslog en skål, som hette afsked och återseende. Det var en afskedsstund, som anslog hjertats innersta strängar; ty djupt hade impregiat sig i våra bröst betydelsen af det fostbrödrslag, vi ingått i Andens högtid i vår stamfaders lund, vid frihets-hjeltens stod; betydelsen af vår valfärd till Fädrens ättchögar, der Minnet och Hoppet räckte hvarandra handen och vi välsignade det förra och svuro, att ej släppa det sednare förrän det välsignat oss. "Det var så lifligt, men så tyst ändå; man hörde Skandias hjerta slå." Ja, bröder, minnet af det kära gästbesöket på vår strand, det trängde för djupt in i vår själ, för att någonsin kunna utplånas. Det var således ej att undra på, att vi räknade slagen från Tidens ur, att vi längjade efter återseendets timma. Det dröjde väl längre, än vi hoppades, innan den slog; men det gläder oss, att J respekterat skålen för vårt dröjande. Sel nu äro vi åter i Eder krets. Er helsning har mött oss lika varm, som tillförr; den har förekommit oss såsom en ny "Svale, der varsler Nordens Vaar." Med den nyvaknade våren vaknade också Vikinga-anden i våra bröst; omsider drogo vi ut, och på samma haf, som vaggade Eder mot våra stränder, gungade vår snäcka så gladt mot edra. Landade vi vid Svenska stränder, så jublade der mång tusende hjertan, som välsignade vår färd och medskickade till Eder varma helsningar. Så upplifvade ilade vi åter ut på hafvet, och när det började storma som häftigast, då sjöngo vi jublande:

Fritt må stormarna gå,
Fritt må böljorna slå,
Raskt till Dana ändå
Gunga "gossarna blå."

Och när vi sammanträffade med bröderne från de båda andra Nordens Universiteter; när vi nalkades målet; när vi sågo Er sköna ö, lik en Drottning, stiga ur hafvet: då vidgades våra bröst, då klarnade himmelen, och det var, som om Midsommarsolen gladde sig, då hon såg så mycken ungdomsfröjd, så mycken kärlek, så mycket mod triumphera på vägen. Men när vi sågo denna otaliga skara af Danas söner och döttrar vänligt tillvinka oss från stranden, när vi